

תת"ע 7472/12/14 - מדינת ישראל נגד עליזה חן דהן

08 יוני 2016

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 7472-12-14 מדינת ישראל נ' דהן

לפני כבוד השופט אורן בועז

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת עליזה חן דהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אמיר מלכה

הנאשמת בעצמה

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 14/12/14, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין אי ציות לאות עצור של שוטר במדים, עבירה לפי תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וביום 2/6/16, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה העידו המתנדב יואב כץ שערך מזכר מיום האירוע, שסומן והוגש ת/1 ורס"ל ירון תמיר עורך הדו"ח וההזמנה לדין, שסומן והוגש ת/2.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת.

עובדות המקרה העולות מגרסת המאשימה, הינן כדלקמן: ביום 14/12/14, בסמוך לשעה 09:35, נהגה הנאשמת ברכב מסוג קאיה מ.ר. 1911750 בכביש 44 בנוסעה מכיוון רמלה צפון (צומת הקרח), הנאשמת שנהגה בנתיב הימני, פנתה ימינה לכיוון השוטרים שהיו במשמרת אכיפה.

השוטר ירון תמיר שעמד בצד הדרך כשהוא לבוש מדים ואפוד זוהר, סימן לנאשמת לעצור, תוך שהוא מניף אצבע לכיוונה ומנסה לחסום את נתיב נסיעתה. הנהגת כפי שמתואר בת/2 האיצה את מהירות נסיעתה פנתה לנתיב השמאלי מבין שני הנתיבים, בעוד השוטר מנסה לחסום את נתיב נסיעתה.

משלא צלח הדבר בידו, דלקו השוטרים אחר רכב הנאשמת בניידת המשטרה, כאשר הם מפעילים אמצעי זיהוי וכורזים לנאשמת לעצור, בסופו של אירוע הנאשמת פנתה ימינה לכיוון המושב ניר צבי ונעצרה במקום.

מזכרו של המתנדב יואב כץ ת/1, שעמד גם הוא מחוץ לניידת המתאר את האירוע המדובר, מציין כי חברו סימן באצבעו לנאשמת בצורה ברורה לעצור את רכבה כשהוא עומד בנתיב נסיעתה, ואף שזו לא עצרה, ניסה לחסמה בגופו.

עוד ציין העד כי נוצר קשר עין ישיר עם הנאשמת שנראתה בברור מחלון הרכב הקדמי שלה ונצפתה על ידו "בורחת".

מנגד טענה הנאשמת, כי היא נהגה במועד האירוע ברכב המדובר, אך לא הבחינה בשוטר מסמן לה לעצור וסברה כי הסימון היה לעבר מונית טרנזיט גדולה צהובה שנסעה במקביל אליה (עמ' 11 ש' 25 לפרוט'), דהיינו בנתיב השמאלי בדרך בו נסעה.

בעדותה בבית המשפט, סיפרה, מדובר היה ביום גשום עם ערפל כבד, ועומס תנועה, שגרמו לה בטעות להבין כי השוטר אותת למונית שנסעה בנתיב השמאלי (במקביל אליה) לעצור ולא לה.

כתימוכין לגרסתה, טענה כששמעה את הכריזה של השוטרים שנסעו אחריה לעצור, עצרה את רכבה ולכן אין זה הגיוני לטעון כי במועד התעלמה מהוראת השוטר בתחילה.

המחלוקת בין שני הצדדים נסובה סביב שאלה אחת:

מדוע סברה הנאשמת כי השוטר סימן לאחר לעצור ולא לה?

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הדרושה במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום

וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדי התביעה בת/1 ובת/2 תיעדו באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות באישום. העדים שהיו לבושים מדי משטרה עם אפודים זוהרים, ציינו ממקום עמידתם מחוץ לניידת, בסמוך לנתיב הנסיעה של הנאשמת את אופן נהיגתה, את הסימון הברור עם האצבע של השוטר שהורה לנאשמת לעצור את רכבה, ובהמשך ניסיונו לחסום נתיב הנסיעה של רכב הנאשמת שהאיץ ונמלט מהמקום.

2. לא בכל פעילות אכיפה רגילה של שוטרים מתוארת סיטואציה של הוראה כה ברורה של שוטר לאזרח המורה לו לעצור וזה מתעלם ונוסע מהמקום.

3. לא מצאתי תימוכין או ראיה מדוע יתארו השוטרים מצב דברים שלא התרחש.

4. מדובר בשוטר וותיק, מנוסה ומיומן אשר היה במשמרת עבודתו וזאת לצרכי אכיפה, לא הוצג בפני כל נימוק שיש בו לבסס טענה כי השוטר טעה או לא דיבר אמת.

"בהעדר טענות של ממש כנגד הגינותו של השוטר, מהימנותו אינה מוטלת בספק ובית המשפט יכול לבסס עליה קביעות עובדתיות איתנות, ראה **ע.פ. (ירושלים) 2416/08** גלבוע נגד מדינת ישראל.

5. לא מצאתי את עדות הנאשמת כמהימנה ומתארת את התרחשותן של העובדות נכונה.

6. טענותיה של הנאשמת כי סברה שהוראת השוטר מופנית כלפי המונית שנסעה בנתיב הנסיעה במקביל אליה, אינה מסתדרת אם הגיונם של ראיות שהובאו בפני:

א. כפי שעולה מעדותם של השוטרים, השוטר שהורה לה לעצור היה מולה וכשהוא עומד בנתיב נסיעתה, מדוע תסבור שידו המצביעה לכיוונה אותה למעשה, לרכב אחר הנוסע במקביל אליה.

ב. אותה מונית שלטענתה הטעתה אותה מלהבין את הוראת השוטר, אליבא לגרסתה, **"לא זכור לך שהייתה מונית שפנתה שמאלה ועצרה ולקחה נוסע"** (עמ' 7 ש' 25), אזי מדוע תתבקש לעצור ע"י השוטר.

בהמשך בחקירתו הנגדית של עד התביעה ה- 2, אמרה: **"... אלא למונית טרנזיט גדולה שנסעה במקביל אלי ואותה לשמאל ופנתה"** (עמ' 10 ש' 6-7), המונית שקודם לכן עצרה לצורך העלאת נוסע, עתה פנתה.

ג. זאת ועוד, הנאשמת בחקירת העדים, הרחיקה עצמה ולא ניסתה להפריך שתי עובדות כבדות משקל שעלו מעדויות השוטרים, האחד: ניסיון חסימת נתיב נסיעתה ע"י השוטר שאותה לה לעצור, האם מבטה ותשומת ליבה היו כה מרוחקים מזירת האירוע כך שתמונה זו נעלמה ממראה עיניה.

השני: תיאור נסיעתה כפי שעולה מעדויות השוטרים לאחר שאותה לה לעצור, נסיעתה במהירות מהנתיב הימני לשמאלי והתרחקותה מהמקום עד לעצירתה בהמשך, מחזק את ראיות התביעה כנגדה, מדוע שתגביר את מהירות נסיעתה ותעבור בפתאומיות מנתיב לנתיב, אלמלא ניסתה לחמוק מהשוטרים.

ד. הטענה בדבר מזג אוור סוער שהפריע לה להבין כי אות השוטר מכיון כלפיה, "קרם עור וגידים", רק בשלב המענה

לכתב האישום ובמהלך שמיעת הראיות.

לכשנעצרה במועד האירוע, תגובתה הספונטנית הייתה זו: " לא הבנתי חשבתי שמדובר במונית".

מדוע לא הלינה בפני השוטר במעמד קבלת ההזמנה לדין, שמזג האוויר הסוער הסיח את תשומת ליבה.

ה. מנגד יאמר, עדות למזג האוויר שלא מלמדנו על נסיבות חריגות, דווקא ניתן למצוא בת/1, בו נכתב ע"י השוטר:
"לציין כי מזג האוויר נאה עם טפטוף קל".

ו. לא מצאתי לנכון ליתן משקל לטענתה הכבושה של הנאשמת, בדבר חיפוש שנערך ברכבה ע"י שוטר אחר בלבוש מוסווה ובניידת מסוג טויוטה שהגיעה למקום בו נעצרה ע"י השוטרים בכניסה לישוב ניר צבי.

טענה זו, נשמעה לראשונה במעמד שמיעת הראיות ביום 2/6/16, ונשללה ע"י עד תביעה 2 לכשנשאל.

בשלוש הזדמנויות קודמות נמנעה הנאשמת מלהזכיר התרחשות זו, בתגובתה להזמנתה לדין ביום ביצוע העבירה 14/12/14, בתשובתה לכתב האישום ביום 5/2/16, ובדין ביום 17/11/16, ראיות אחרות לכך, מטעמה לא היו בנמצא.

7. בנסיבות אלה, אין זה סביר בעיני כי הנאשמת לא הבחינה באות שסימן לה השוטר בצורה כה בולטת ומופגנת בהיכנסו לנתיב נסיעתה, ומשבחרה לא לציית ולעצור את רכבה, עברה את העבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

8. למעלה מן הדרוש, אציין כי עמדת הפסיקה לצורך הרשעה בעבירה על פי תקנה 23 (א) לתקנות התעבורה היא זו:

בע"פ 77/61 צורבל נגד היועמ"ש, פ"ד ט"ו 1442, 1114, קובע כבוד השופט אגרנט,

"לפי דעתי, משמעותה של התקנה היא, שכל אדם המשתמש בדרך, ואשר איננו מציית לאות שקיבל מאת השוטר
בין אם הוא ראה את האות בפועל, ובין אם הוא לא ראה אותה, ובלבד שהסיבה לאי ראיית האות על ידיו נעוצה ברשלנותו ובאי תשומת ליבו למה שמתרחש במסלול נסיעתו".

לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי הוכח ברמת הוודאות הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ב' סיוון תשע"ו, 08/06/2016 במעמד הנוכחים.

אורן בועז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירה בגין אי ציות להוראות שוטר במדים עבירה לפי תקנה 23 (א) (2) לתקנות התעבורה.

נסיבות ביצוע העבירה פורטו במסגרת הכרעת הדין.

המאשימה לאחר שהנאשמת הורשעה ביקשה להטיל עליה עונש של פסילה ממשית, פסילה על תנאי וקנס.

מנגד עתרה הנאשמת שלא להטיל עליה פסילה וקנס כספי לנוכח העובדה כי עת היא מחוסרת עבודה, היא אם חד הורית ל-3 ילדים והיא היחידה שנוהגת בבית, פסילת הרישיון תפגע קשות במרקם חייה.

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתה של הנאשמת ובין העונש המוטל עליה.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו:

נע בין פסילה בפועל של מספר חודשים ועד לפסילה על תנאי בצירוף קנס כספי.

לאחר ששקלתי את חומרת העבירה, את מתחם הענישה הנוהג, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתה ועברה התעבורתי, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה, לפיכך אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

קנס:

אני מטיל קנס כספי בסך ₪ 750 או 7 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם עד יום 10/10/16.

ב"כ הנאשמת/הנאשמת הונחתה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

לנוכח נסיבות אישיות שפורטו לפני ולאחר שבחנתי את עבר התעבורתי של הנאשמת, לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשמת עונש של פסילה ממשית.

פסילה על תנאי:

הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים וזאת על תנאי למשך שנה והתנאי הוא שלא תעבור אותה עבירה בה הורשעה או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ב' סיוון תשע"ו, 08/06/2016 במעמד הנוכחים.

אורן בועז , שופט

הוקלדעלידירחלאליעזר